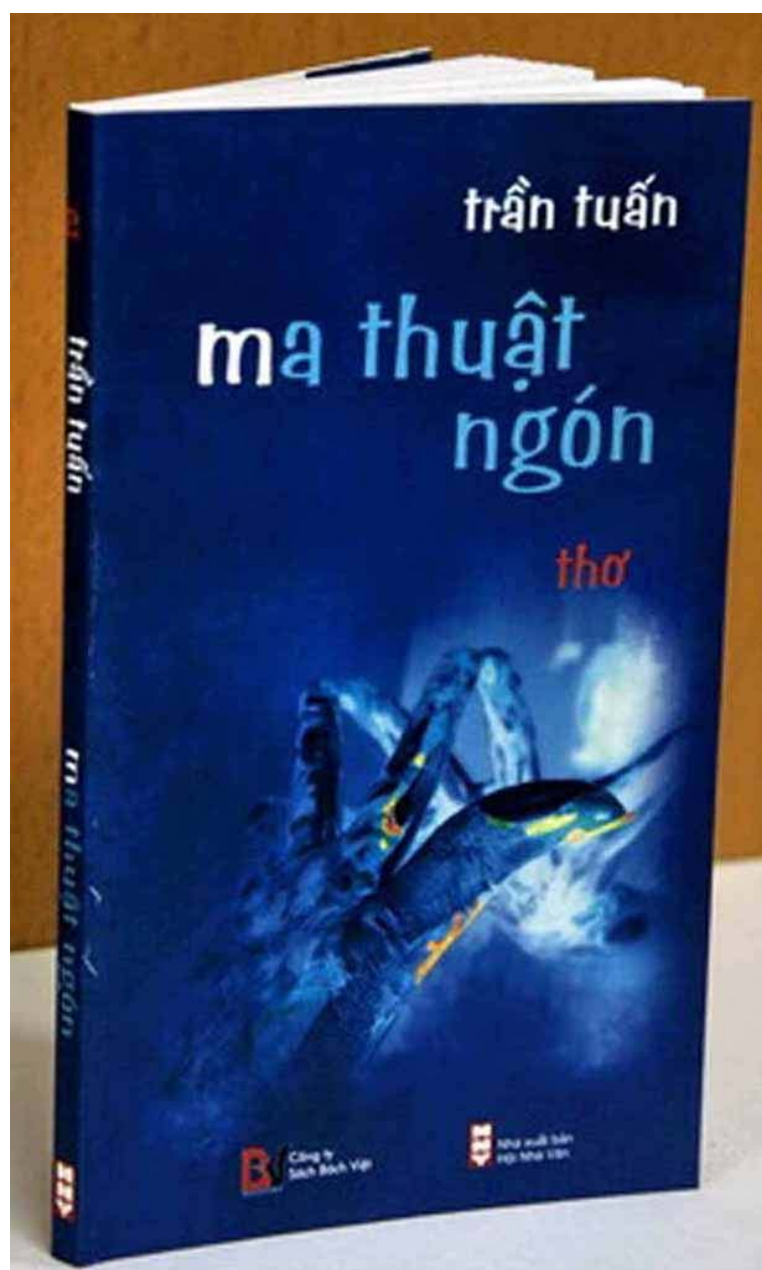

PHÓNG SINH TỪNG PHẦN THÂN THỂ

**Nhói
trắng**

nụ hoa khẽ trắng
khi bóng đêm bắt đầu quánh đặc
ý nghĩ chậm dần
rồi ngưng lại đâu đó

người vẫn đi
với đôi chân đã dừng lại bao giờ

nụ hoa vẫn trôi
trên cái cuống đã cắm ngập vào bóng tối

người sẽ không thấy
cũng không thể hình dung
chiếc lá xanh và cả gương mặt người trong bóng tối
nhưng người sẽ đi
không phải bằng đôi chân và ngọn đèn trên tay
mà bằng nụ hoa nhói trắng kia
với ý nghĩ – sợi bắc không bao giờ cạn

30/9/07

**giác
mơ**

sống
sốt

lạnh canh tiếng ly muống đi trên con đường đêm
chiếc xe đẩy người bán cà phê đêm về nhà lúc gần sáng
nhà đâu trong đầu người đẩy xe mơ ngủ
nơi ngã tư gần lụi đèn đường
ụ giao thông ngồi làm nắm mộ
có dăm giấc mơ dừng lại ngồi bên

“Một ngày người ta uống/ Bao nhiêu đen tối vào người” ()*
bấy nhiêu giấc mơ bước ra từ cái đầu tôi mất ngủ
rì rầm chuyện trò bên nắm mộ của đường
có giấc mơ lơ dềnh lẩn ra bị kẹp xe mà không
biết mình đã chết
chết là gì với giấc mơ
khi đã phóng sinh
chỉ có xác những cơn mơ lưu cữu trong những cái đầu
đang tưởng mình còn sống

lạnh canh ly muống
theo sau là tiếng chổi của người phu đường
cơn mơ nào sống sót của tôi
khi người đẩy mãi chiếc xe cafe đêm vào cái đầu mất
ngủ

(*) *Thơ Lưu Quang Vũ*

0h30 11/7/2007 – giờ mất bé Na

ý

**nghĩ
(1)**

bên ngoài
không giày dép áo quần
chỉ ngập tràn ý nghĩ
mọc ra ngoài trời
không bám víu

tôi như tháp lơ
ý nghĩ mọc lên
rễ râu tóc nâu xám xanh trầm
ý nghĩ thở đi lại trụi trần
không lớp màng bảo vệ
có nhiều khi ngạt thở
héo khô
củi mục
thở dốc
bắt rễ vào gió
lại bước tiếp ra ngoài
ra ngoài
tầng tháp mới vô hình

bên ngoài
ở bên ngoài
ý nghĩ neo rồn
 thả
bào thai kiệt nước
ý nghĩ tinh cầu
siêu âm
cầm
tìm một bờ Người khác

**ý
nghĩ
(2)**

người
cái đầu tử tội
chờ phát súng hồ nghi

réo vang sương mù
đen nhánh
sóng sánh
lênh đênh dài
giữa rãnh đạn dăm chiêu

ý nghĩ
thở nhẹ
đập cánh bay vượn
khỏi cái họng đặc đông
mắt neho thông lọng

ý nghĩ
xổ tung chiếc gói

cái đầu bay vượn
rồi người là người khác

bùn lỏng sương mai
gương mặt
sẽ kết liễu viên đạn đang đến

**ma
thuật
ngón**

một ngón ma thuật
một ngón im lặng
một ngón kiếp trước
một ngón đốm lửa
một ngón tàn tro

ngón tay ma thuật đốm lửa
ngón tay đốm lửa kiếp trước
ngón tay kiếp trước tàn tro
ngón tay tàn tro ma thuật
ngón tay ma thuật im lặng

kiếp trước của lửa hát về kiếp trước của tàn tro
lửa của tàn tro hát về tàn tro của lửa

phải mất đi bao nhiêu ngón
phải thêm bao nhiêu ngón
mới đủ một bàn tay

Cắt

thèm
im lặng
im lặng tuyệt đối
có thể
cắt ý nghĩ ra từng phần
bày lên những chiếc ngón
ngón vươn ra ý nghĩ chưa ai từng nghĩ

thèm
im lặng
im lặng tuyệt đối
để
cắt hồi âm
ra nhiều tiếng nói khác
chưa ai từng nói suốt triệu năm

cắt im lặng ra như phần bánh
phục sinh âm thanh

**phù
lãng
(I)**

cái mặt tôi
nung trong bảy mươi hai giờ ba mươi lăm phút
nhặt ra
một Phù Lãng

Phù & Lãng

cái miệng chảy lên đôi mắt
đôi mắt thất thành lỗ tai
lỗ tai gài sang rẻo trán
rẻo trán dán xuống hai môi

đôi mắt há ra kinh ngạc
lỗ tai thốt ánh nhìn câm
rẻo trán đồng nghe cảnh giác
hai môi toan tính ngấm ngấm

**phù
lãng
(II)**

tiểu sành ngửa mặt
tiểu sành hé mắt
tiểu sành sắc nước sông Cầu

tiểu sành là tiểu sành ơi
đầu trời cuối đất về chơi tiểu sành
xác thân thì đã tan tành
còn đem dúm đất mà đánh đoạ nhau

trôi trong cái đầu của tôi
dúm Phù Lãng
vừa chối từ một chuyến nâu

Phù Lãng, Bắc Ninh, 5/2003

hợp
hoan

chực loang đôi mắt người bóng nước
đôi tay người ngọn triều chiếc sóng lười liếm dài
cặp đùi thon nồn ban mai
nước đề lên nước nước luồn
vào nước nước tràn vào nước
sóng chồm ngọn linh sơn

gió hú ngàn
trong
nước
lửa réo bùng
trong
nước
cuộn
đỉnh muối
ướp sáng
rịn
ràn
giọt giọt thanh tân

ngón chân tươi xoè mở bình minh
giọt trong veo treo trên đầu sóng
loang loang hồng
hoang
mỉm cười
buốt
trắng

**/lưỡi
bão**

cột điện gập lưng
bò lê
nôn mưa
bên hài cốt nhà

bao cát
chấn làm sao run rẩy
đỉnh
đóng không vào gió
thép
buộc sóng vào đầu

chiếc nôi úp
lưỡi
dần lên
liếm láp
cơn buồn ngủ đã chết

lưỡi
ngậm
tiếng thở nhẹ không bao giờ thức dậy

lưỡi
lên mãi lên mãi
tiếng nứt rạn
dài
trong suốt

lưỡi
mọc mãi vươn mãi lách luôn mãi

trong miệng
một nỗi sợ
ngoài bão

**bàn
ăn***I.*

pha loăng ngón tay vào đáy cốc
 một cánh hoa mọc lên
 bắt đầu t r ô i

chằm chậm móng tay
 vươn dài hơn ý nghĩ
 quán lấy từng chiếc lưới sáng loáng inox
 (những chiếc lưới có tay cầm)
 và mức
 bày lên cái mặt bằng sứ tròn vo
 một thứ gì đấy
 dưới chân bàn
 từ cái đầu đói khát đang chết

cánh hoa kỳ dị
 vẫn t r ô i
 tik tắc ...
 tik tắc ...
 tik tắc ...

II.

vẫn trôi
 cánh hoa kỳ dị
 đáy cốc lung linh ngón tay pha loăng
 bắt đầu ăn
 một trật tự ăn

theo trật tự của từng chiếc lưỡi
 tiếng rít cam của loài tuyệt chủng
 nuốt trọn từng tiếng kêu cứu
 trộn trạo nhai tiếng nổ mơ hồ

không chiếc lưỡi nào nhìn thấy
 một cánh cửa mở ra từ mặt bàn
 rồi thật nhanh sập lại biến mất
 không dấu vết

viền rỗ mép khăn
 li ti một dấu nhện mờ
 treo lơ lửng cái đầu
 đầu đó

III.

những cái miệng bắt đầu há ra
 thở
 rồi bị hút chặt vào giấy thấm
 những cái miệng không kịp ngậm
 hít
 bị đẩy tuột vào cối xay tiêu
 cùng với tờ menu
 xay nhuyễn

- “nào, đến lượt
 ta sẽ hút tất cả các người !”
 giấy thấm nói

- “nào, đến lượt
 ta sẽ chén tất cả các người !”
 cối xay tiêu nói
 trong vương quốc bàn ăn này

tiếng từng đốt xương bị nghiền nát
gia vị chêm vào từ từ thực đơn

adella chưa ăn bữa tối

từng chiếc lưới
bắt đầu mỡ
lóc cóc ...
lóc cóc ...

cái bụng phình to
phình vuông
đầy nếp nhăn
có đánh số

cánh hoa vụt khổng lồ thoát ra từ đáy cốc
xoáy tít
chém tơi tả từng chiếc móng

adella vẫn chưa ăn bữa tối

**phóng
sinh
từng
phần
thân
thể**

Một tối TV thông báo có cái đầu đi lạc Đi trong tình trạng
ngửa nên đặc điểm nhận dạng không rõ lắm Nhân chứng xác
nhận một ít tóc rẽ tre đỉnh đầu hai xoáy Đồn thổi về một thứ
đĩa bay Rồi yên ắng Một hôm lại thông báo có cánh tay đang
chạy thực mạng trên những chiếc ngón Bà đồng nát xác
nhận với phóng viên đó là cánh tay phải làm bằng vật
liệu không bán được Nhà khảo cổ bảo còn phải đếm lại tổng
số tay trong Viện cổ Châm Bác sĩ tiếc đã quá trễ để ghép cho
ai đó Tờ lá cải sáng qua loan tin phát hiện một thân người đẹp
nhất trần gian đang bơi Bơi bằng cách nào thì đó là câu hỏi
dành cho các nhà khoa học Vì chẳng có gì gắn với tấm thân
ấy cả Nhưng lại có việc cho các nhà lý luận phê bình Bởi cấm
vào sự trần trướng cường tráng ấy là mấy hàng dao sáu tám
Trong đầm gì đẹp bằng sen Đậu phải cành mềm lộn cổ xuống
ao Hôm nay trời nhẹ lên cao Đầu trâu mặt ngựa ào ào như sôi
Giá đừng có giậu mừng tươi Thì đâu đến nỗi đánh rơi ... (*mất
mấy chữ*) Một giáo sư nhận định đó là mạt can phóng dao
nhưng vào giai đoạn văn học nào thì chưa xác định
Theo cơ quan điều tra Hình như có một người đang
phóng sinh từng phần thân thể Trong cái thành phố nhỏ uể oải
này

- Tôi không thể giữ chúng lại lâu hơn được nữa
- Không thể giữ lâu hơn được nữa
- Không thể hơn

**đêm,
tay
nhớ
trắng**

đêm
tay nhớ trắng
lần mở cửa mời đen

sau ô kính
soi gương tóc chải
gương mặt đọng trên tường
ngoằn ngoèo chảy hơi sương mờ hoặc

ngực khóc cạn bình cũ
mịn chân trần vò nát mùa say

ba bàn chân chụm
hôn nhau thật lâu
carnavan bụi xác

con mắt tờ lịch
chớp
mùa
rơi

/ông
tơ
tôi
tôi

đôi chân
 lướt ngang
 tôi
 nghe
 bấp chân trần
 vang
 dội

mịn nồn tơ
 tưởng
 dịu
 buốt trắng
 hôn môi

lông tơ
 dựng
 dăm phần

tôi
 tôi
 tôi

**bàn
chân
tượng
tượng**

chân nhiều khi
không thuộc về con đường
mà dành để tượng tượng

tượng tượng đi bằng ngàn đôi chân tượng tượng
đôi chân trần
xuôi tượng tượng về đâu (*)

dấu chân là những gương mặt
không thể xóa

tượng tượng chết
trước khi chân thuộc về
cái chết

Thơ Tuệ Sỹ : “Đôi chân trần xuôi ảo ảnh về đâu ?”

ma
thuật
lỗ

một lỗ tai đầy bóng tối
hai lỗ tai đầy bóng tối
đang lắng nghe
ván cờ màu
bức tranh của họa sĩ tồi
dưới gầm cầu thang tối

bày ma trận
lỗ tai thứ ba
cười
hút
hút

**bàn
chân
mọc
tóc**

bàn chân mọc tóc âm thầm dỗi tôi cái móng đen sì khiến tôi
phải kêu kêu lên bằng ú ớ chai lý miếng da gót chân
tóc luồn theo vết nứt ngoằn ngoèo đang vỡ toác của đường
gân tóc mọc như dòng nước đen quánh chảy dựng lên đui
tóc luồn lách tóc khóc lóc nước mắt đen tuôn từ cặp móng đen
sì tôi sợ hãi thét lên bây giờ thì lại không phải bằng tiếng của
lớp da gót chân nhóp nhúa sần sùi mà là những kẽ ngón chân
đang thi nhau ngoác miệng tôi không biết tóc mọc ngược về
trái đất khốn khổ tôi đang giẫm lên lan lan theo đường kinh
tuyến vĩ tuyến như sợi máu khô đen không ngắt đoạn kìa loài
người khốn khổ hãy chạy thôi
lần này thì cục yết hầu mắt cá chân ngọc ngậy

dọc
mù
sương

dọc mù sương anh đã bước chân nào
chân mọc tóc
dựng bờm đen ý nghĩ
dưới vực sắc run run từng
nín thở
người đương xa hay đương đến
với mình đây

cây cầu treo có một đôi tay
vờ run rẩy siết ghì anh lại
kìa mắt đen trôi dần
không nói
mắt đen ời phía ấy
vực sâu rồi

cây cầu và anh đứng lại đơn côi
mù sương dối lừa
tan vào bọt thác
anh và cây cầu lặng yên
để chết
chân mọc tràn
ý nghĩ
dựng bờm đen ...

/i ên

mũ đựng đầy gió
cái đầu không

bóng ngã
dài hơn kiếp

trước nửa bước
đằng sau nửa bước

ô cửa màu Liên
gương mặt quên/còn vắt bên thềm

trước nửa bước
đằng sau nửa bước
cái đầu không
và mũ gió
đi/về

**Vỹ
dạ
đạt
ma**

*tặng
Trần
Vàng
Sao*

ngiên sông rạch bút
Vỹ Dạ Đạt Ma
phùn mưa ứa khoe
vách lứt bóng loà

Vỹ Dạ Đạt Ma
quạt lửa mẹ già
cơi trầu mộ trắng
sưởi mãi trắng xa

Vỹ Dạ Đạt Ma
câu t hơ ngòi lạng
cau hoá bồ đề

kìa kìa cỏ trắng
khâu vào thịt da

Vỹ Dạ, 2005

Sỏi

bên ngoài bóng tối
bàn tay nguyện cầu
cởi hòn sỏi nhỏ
lăn vào thung sâu

bên ngoài bóng tối
bàn tay nguyện cầu
kìa hòn sỏi nhỏ
lăn còn bao lâu

bên ngoài bóng tối
bàn tay nguyện cầu
kìa hòn sỏi nhỏ
đến rồi đi đâu

**dép
đi
vào
đêm**

dép đi vào đêm
chân để lại thềm

kỳ cọ rỗ
thiên di đất
vọng gieo lá
tuốt ngón mùa

dép đi vào đêm
chân ở lại thềm

**buổi
sáng
ở
làng
Cam
Tuyền (*)**

tôi gởi lên quả bom
chậm nổ
buổi sáng ở làng Cam Tuyền

pha loăng cái đầu tôi vào đất
đỉnh Cu Lơ ngậm gió
ngậm buổi sáng Cam Tuyền
ngậm tôi +
quả bom ngậm nổ

buổi sáng ở Cam Tuyền
những chiếc máy rà rử nhau đón bình minh từ phía Tây
những chiếc ngón chui ra từ quả bom hành quân về phía Tây
những bàn chân bước ra từ quả bom hành quân về phía Tây
không hàng ngũ và thật quái dị
chúng đi như bầy sâu đo

máu khô
oằn lá

buổi sáng ở làng Cam Tuyền
buổi sáng trên đỉnh Cu Lơ

cái đầu tôi ú ớ cơn mơ
xương trắng hoá cành
lá xanh ngậm nỗ
máu đỏ treo sương

trên đỉnh Cu Lơ
cơn mơ
là chiếc máy rà cầm
dò theo từng ngón tay bàn chân
trên bầu trời ngậm nỗ

(*) Cam Tuyền – một làng nghèo ở Cam Lộ (Quảng Trị) người dân
sống bằng nghề đào bới rà tìm phế liệu từ bom đạn còn sót lại sau
chiến tranh.

**Ngụ
ngôn
đường
và
chân**

Quyết Liệt thúc tôi băng về phía trước
Yếu Mềm bảo thôi nào rẽ trái
Giả Trá nói hãy đi về bên phải
Ngọn Cỏ dưới chân cười :
- Ngã Tư còn xa lắm !

•

có một người phu đem chôn một con đường
đêm đêm tôi nhìn thấy
trên trang giấy

•

giấy thường cười nhạo bàn chân :
- mày trong ấy thì nhìn thấy gì !

•

ngày ngày
đôi bàn chân gõ cửa trái đất
thấu thị bằng những chiếc mắt cá

•

câu rút bàn chân vào con đường mù
bước thẳm bước ở lại
bụi hần đức tin

*“đã trao nhau cả một đời
sao không buồn nổi buồn tôi một ngày”*

•

*hội thảo “Mùa Len Trâu – kinh nghiệm và triển vọng về hợp
tác với làm phim nước ngoài thành công” tại L’Espace (Hà
Nội) sáng 4/6/05*

*hội thảo trâu kinh nghiệm trâu hợp tác trâu triển vọng trâu
trâu cười bối rối
nhìn lại chiếc móng bốn nghìn năm nứt toác*

•

*dấu chân mang hình thập ác
thập ác mỉm cười*

•

*con E1 ngựa kênh
đàn kiến người hoảng loạn
đường ray xèo khói bỏng
“phê bình nghiêm khắc nhiều cán bộ đường sắt”*

•

*bàn chân ca hát tự do
5 dòng - kẻ - ngón - chân treo nốt nhạc đất bùn*

•

*độ không
của cơ thể
là bước chân
đặt ngoài dẫu bề*

**Cút
chim
câu**

Cesar !
thôi thì cái gì của con người tôi trả hết cho ông
chỉ xin mang về mấy bãi cút chim
chúng ỉa trên đầu tôi vô tội vạ
ỉa phóng khoáng mà chẳng hề biết sợ
thời trang tôi là bãi cút chim câu

Rome, 2001

Chiếc bình

mảnh vỡ thủy tinh
cắt nhành hoa chảy máu
vũ điệu cầm
cánh hoa rơi và bụi
trong buổi sáng nghèo nàn

buổi sáng nghèo nàn

máu hoa
lan lan lan lan
hàn gấm
chiếc bình trái đất
chiếc bình cổ lỗ ám khói
chi chít mũi kiếm
vết đạn

chiếc bình thống khổ
vết mòn tay cầm
giành giật những kiếp
bàn tay
đòi thống trị

lan lan lan lan
kinh tuyến vĩ tuyến
những đường
khâu vá
máu hoa

máu hoa chậm lặn
mọc lên hoa máu
bất tử
trong chiếc bình
là những nắm mồ

lau
một
tiếng
nói

tôi không dám
 bằng đôi tay mỗi một của mình
 gõ cửa
 đánh thức giấc mơ
 bên kia trái đất

dù khát khao
insert
 chút thông tin
 một ngày thức sống của tôi
 ở nửa bên này

bàn tay
 không thể dài hơn con đường (*)

bàn tay
 không thể bút rời
 như chiếc găng
 khi đã bắt

bàn tay
 có thể
 điểm vào chân trời
 một vệt mây vu lãng
 chứ không thể
 điểm vào nửa bên kia
 một chấm
 nửa vời

để
 khiến một cơn mơ
 giật mình thức dậy

bàn tay sông
biết ủ yên
giấc mơ
đánh chìm
những gì không cần
trôi nổi

bàn tay
chỉ là những chiếc găng
nếu chỉ để
lau nước mắt
hoặc lau
một tiếng nói

Thơ Phạm Phú Hải “Có bàn chân dài hơn con đường ...”

**Cỏ
Cú**

*thương
nhớ
Nguyễn
Xuân
Hoàng*

thả một ly xuống chân thành quách
rượu Cỏ Cú (*)
biến sắc
mặt
thời gian

bạn vừa rời khỏi nơi này
cắt ngang dẫu bề
ngái đau men dại
cỏ buộc chiêm bao

thả một ly xuống chân thành quách
bạn đã đứng dậy đi rồi

sao tôi không tin thời gian mà chỉ tin cỏ cú
sao tôi không tin thời gian mà chỉ tin cỏ cú
Hoàng ơi ?!!

Huế, 18/12/06

(*) Người Bắc gọi là cỏ gấu. Quán rượu Cỏ Cú nằm bằng loại cỏ này, nơi chân tường Thành Nội, Hoàng ngồi lần cuối trước khi đi xa

Về

tặng
chị
Triu

nào
về thôi
ba mươi mấy năm rồi còn gì
mới biết anh nghỉ đây
Ba Tư lơ mơ
đồi đồi úp bóng

về thôi anh
cùng em trên chuyến xe đồ cuối ngày
rời núi lạ

anh và chiến tranh
em xếp chung cùng với mấy thứ đồ lật vật
chai nước, ổ mì khô, viên thuốc chống nôn
bộ áo quần
món đồ chơi miền Nam cho mấy đứa cháu quê nhà

chiếc túi mìn của em
chưa một lần được ra khỏi làng
giờ đựng anh - nắm đất Ba Tư
chật chội xin anh đừng trách
biết lấy gì đựng linh hồn anh về được
những hàng quân vẫn đâu đó giữa đồi

viên đạn bắn vào anh
kia có phải
đang còn bay từ sườn đồi bên kia
bay
lơ mơ
bay
lơ ngơ
Ba Tư ?

Ba Tư, Quảng Ngãi 7/2004

**Mã
Châu**

Mã Châu Mã Châu con ngựa lựa
trốn điên cuồng trong đêm
gió lựa
lạnh xé

Thu Bồn mang bầu
đêm đêm trở mình trên lựa

Mã Châu
chờ người đàn bà của tôi đi đâu
ngàn năm thâu
óc ách róc rách
nước mắt đã chôn
kinh thành vùi quên
những tu sĩ đi đứng trong lòng đất với ngọn nến ngược
tháp hoá rể bò tìm

theo dấu lựa
lạc

với ngọn tháp già
phơ phất
chống gậy dâu

Thu Bồn, 2005

**trăm
tích
năng**

• Gốm

những người đàn bà đi giặt lùi, suốt đời mài miết giặt lùi từ tuổi thanh xuân. Dưới đôi tay thô ráp, hơi thở gốm tròn kiếp luân hồi. Eo gốm thon thả, thân gốm thuần dài, đáy gốm - bàn chân Thời gian đặt trên mặt đất.

hiện dưới đôi tay chai nắng hoa văn vỏ sò, sóng nước, dấu móng tay găm đường kỷ hà vô định, dấu vết sừng sờ di chỉ ngàn năm. Dấu móng tay mật ngữ của Vô cùng - bi ký kể về đời người đàn bà xứ Năng. "*người trăm tư*" ngồi xa xăm, bầu vú tràn trề, đôi môi dày, cánh mũi nở, đuôi mắt kéo dài như dòng *kraung praung*. chiếc bình gốm đựng tro than ngày tháng trên tay, sắc lửa cháy lan đường cong cơ thể. người đàn bà - thổi đất không tuổi tên. Ngân rung sáng ...

• Hạt lúa

padai bidiên - hạt lúa chiêm, cuộc hành trình tảo tần lam lũ chớp mắt ngàn năm. Oí cái hạt mầm nhỏ xíu nổi nhen trong xứ nắng nổi mầu hệ này thế nào, từ khi thần Mẹ *Po Inur Nugar* ban phát xuống trần gian, rồi dạy cấy dạy cày, gieo vào mỗi đời người một linh hồn *yang sri* của lúa ?hạt giống gieo dầm mình trong lửa, sơ sinh trong tiếng hát trăm buồn của thầy *Kadhar* già kéo đàn *Rabap*, thầy *Murduon* vỗ trống *Baranưng*, thầy *Kain* cầm roi nhảy múa gọi mưa về ...
lúa sắc cửa mắt nhìn người lâu ngày quên trở lại

• Người xếp củi

củi chụm giàn nung đất cát thành gốm tượng, bình, gương mặt, đôi bầu vú

củi xếp giàn thiêu xác thân đưa trở về đất cát
người xếp củi một đời xếp củi xếp những khối vuông luân hồi
cháy ràn dọc lối *palây*. Bên hàng rào gai, con đường cát, khói
người già ảo chìm vào nắng.
người xếp củi gầy một cọng khô
cọng gai khô trầm buồn cất lên bài ca thật dài và mềm quăn
vòng eo người đàn bà đội nước
gieo vào xứ Nắng một nỗi gì chậm chậm, tựa cát bay

ĐÌNH RỒNG

Đỉnh rỗng

hạt mưa rỗng
 rơi trong thân thể rỗng
 rỗng
 bóng tối cũng không thể chạm vào

rơi
 rơi
 suốt
 không vướng mắc vào thanh âm không va đập với cảm lạnh
 không đồng đại lịch đại biên độ phương hướng
 không
 không

có một đỉnh núi chờ dưới tận cùng không đáy
 đỉnh rỗng

a a a a a a ...
 trong tòa nhà nguy nga của ta
 ta nuốt trọn mọi véc tơ mộng mị
 ta nuốt người
 ta rít lên vì rỗng

người đang bước ra bên ngoài ánh sáng
 bên ngoài thân thể người
 bên ngoài ý nghĩ người

người đang bước ra ngoài đôi chân người

a a a a a a a ...

trên đỉnh rỗng
 chiếc hạt mọc ra những chiếc thân lớn theo chiều rơi lớn theo
 chiều ra lá là những chiếc ngón sẵn sàng bẻ gãy mọi sự lấp
 đầy cành là những chiếc răng cắn xé mọi tiềm đoạt rễ là đôi
 mắt mở trừng cảm cái nhìn vào rỗng
 nhưng không ai hỏi cũng không ai biết chiếc hạt sinh ra từ đâu
 chiếc hạt rỗng chỉ biết những thân cây lớn theo chiều rơi trong
 thân thể rỗng bóng tối thanh âm và sự câm lặng cũng không
 hề chạm vào
 có một đỉnh núi chờ dưới tận cùng không đáy
 đỉnh rỗng

mọi ánh sáng đã đọng trong rỗng
 mọi âm thanh đã đọng trong rỗng
 mọi sắc màu đã đọng trong rỗng
 mọi ngôn từ đã đọng trong rỗng
 mọi hơi thở đã đọng trong rỗng
 và rơi
 trong thân thể rỗng

từng ngôi nhà ngạt thở từng ngón tay ngạt thở từng cái
 nhìnngạt thở từng chiếc lưới ngạt thở trì bám bầu vú như tầm
 gửi cảm cái rễ ngạt thở quán cái rễ ngạt thở trên đỉnh rỗng
 thân thể tôi

khúc hát mơn man nỗi buồn tiềm thức bát sữa người vắt trên
 thảo nguyên bằng đôi tay đen đúa bài hát vị cả sự già khô gầy
 như cọng gai xứ cát dầm sâu đỉnh lữ hung tợn đục ngầu búng
 máu người buông tay chơi vơi và trôi trên nền xám ngoét của
 dân ca

khi nỗi đau qua một khúc quanh người chỉ muốn rút nó ra như
 chiếc dằm gai ném vào giàn lửa bên người chần dề nghèo
 khó miền tịch lặng nhưng khi người đón những giọt sữa ấy thì
 người hiểu đó không phải giọt rỗng vẫn đặc quánh nỗi khổ
 đau trên môi người khiến người biết ngọt thì người biết sự khổ
 đau không bao giờ rời bỏ bất cứ ai

đỉnh rỗng tôi người thổi lên ngọn lửa vì rỗng mới thấy sáng vì
 rỗng mới thấy nóng vì rỗng mới thấy THẤY ngọn lửa reo vì vu
 như những hạt mầm đang gieo xuống mùa rỗng

tôi đóng nước vẫn chảy tôi đóng gió vẫn vào tôi đóng nhạc
 vẫn reo tôi đóng mùa vẫn đến tôi đóng đầy càng rỗng tôi tắt
 lửa vẫn cháy tôi tắt bóng vẫn đổ tôi tắt ngày vẫn sang

ngồi trên đỉnh nước thuyền chỉ là chiếc bóng của thân thể tôi
 dính vào đỉnh rỗng
 chiếc bóng đồ dài lênh đênh đưa tôi qua từng ngọn lửa đặc
 quánh mờ mả tổ tiên màu đất chìm sâu cam lặng màu hạt lúa
 thổi rửa bunn mục màu bếp lửa lạnh run chết chìm xám tro than
 dềnh dạt
 gieo vãi vào đáy rỗng bóng tôi từng chiếc hạt ý nghĩ
 trên chiếc bóng trôi trên đỉnh rỗng
 vớt hết mọi thứ chỉ duy nhất mang theo những hạt mầm ý nghĩ

mỗi sáng tôi dậy tắm rửa thật lâu kỳ cọ bọn ghét của những
 cái nhìn lời nói những mưu mô ghen tỵ hay thương hại găm
 vào cơ thể mình
 bọn ghét của sự tham lam đồ kỵ hay khinh miệt mà thân thể
 tôi tích tụ dành ban phát cho mọi người còn thừa lại
 xác của yêu thương của mùa của cây lá âm thầm chết cô độc
 trên da trên mắt môi gương mặt trên từng ngón tay từng sợi

lông mà tôi không hề hay biết không hề đón nhận để dọn dẹp
lại cho mình một mùa màng mới của thân thể mùa rỗng

đầu tóc tai mắt mũi miệng răng lưỡi trông trắng trông đen con
ngươi lông mi lông mày râu ria môi trên môi dưới cằm cổ bả
vai lưng ngực bụng háng đùi hạ bộ cẳng tay cẳng chân bàn
tay bàn chân ngón tay ngón chân móng tay móng chân lông
bàn tay lông bàn chân đường chỉ tay đường chỉ chân mu bàn
tay mu bàn chân lông tay lông chân tim óc gan cật mật phổi
ruột non ruột già ruột thừa lá lách bao tử thận trái thận phải
bọng đái ...

a a a a a a a ...

vậy mà ngươi đòi rỗng khi chỉ có chiếc bóng của ngươi làm
nền móng

ngày ngày tôi vẫn nuôi một con chim đã chết trong cái lồng
ngực hoang tước tắm cho cái bóng tả tơi lê ườn trên mặt đất
vẫn che gió cho một ngọn sáng đã lụi tắt từ lâu tôi vẫn nói
bằng thanh âm đã chìm theo cái neo rồn thả vùi vào xác chết
tôi vẫn nghe bằng bàn chân xéo bừa lên trái đất vẫn chuyển
luân khí đỉnh trời bằng vết sẹo thù trên mặt mà không biết
mình đã không thuộc về chúng từ lâu
khi móng tay dài hơn ý nghĩ trang giấy dài hơn bài thơ ngày
ngắn hơn tờ lịch thế sự ngắn hơn bản tin
đêm ngắn hơn bóng tối

hôm nay hình như tôi quên một điều gì một điều gì đấy như là
không vượt mặt mình sau một lần chết
để chối nhìn vào đôi chân gầy xương lá lang thang trong buổi
chiều quần gió không chốn dừng không lối đi không dấu chân
không sức lực

để chối nhìn những ngón tay củi chết khô vì tưới tắm quá
 nhiều nước mắt để chối nhìn những ngày những hàng ngày
 những hàng ngày quái thai để chối từ ô xi đi vống mạt đã quá
 chật trí nhớ ảnh liệu tiếng nói thanh âm dị dạng quên không
 vuốt mắt cho mình khi thấy cái bóng lem luốc của tôi lang
 thang xếp hàng chết chất chồng nơi ngã tư xanh đỏ

từ làn da của tôi mọc lên từng vạt cỏ xanh hân hoan rễ cỏ mọc
 sâu vào rỗng không thân thể
 từng bước chân trần chạy miết trên nồn tơ làn da tôi trập trùng
 ngút mắt tưới tắm cái xác tôi với những hạt máu rỗng
 tiếng nói thở rì rào gió trên đỉnh rỗng chỉ người nghe thấy
 bước chân không giày dép của người hân hoan lướt nhẹ
 thanh âm bất tận mảnh mai hơi thở lả mềm lướt quần theo
 bàn chân người từng ngón chân xoa dịu vết đau trần trụi
 để nhìn thấy mỗi ngày từng ngón tay biến mất từng ngón chân
 rời bỏ đi hoang từng đốt xương rã vào ánh sáng từng con mắt
 lẫn lóc khô ròn từng sợi lông quần trên tháp mục
 và thân thể với hơi thở nhẹ
không ngang qua sự cư trú nào nữa (Kê Trú Ngụ)*

người đang bước ra bên ngoài ánh sáng
 bên ngoài thân thể người
 bên ngoài ý nghĩ người
 người đang bước ra ngoài đôi chân người
 a a a a a a ...

**kẻ
trú
ngụ**

*gửi
tặng
Lê
Vĩnh
Tài*

thân thể tôi chỉ là nơi trú ngụ của một kẻ đào tẩu xa lạ.
xác thân – ngôi nhà hoang tôi đã rời bỏ từ lâu. đã xé luôn cặp
vé ngày - đêm/đêm – ngày khứ hồi đơn điệu. cặp khứ hồi tối –
sáng/sáng - tối nhàm chán. rũ bỏ điệu bộ lời nói ý nghĩ trang
sách ố vàng.

kẻ trú ngụ gương mặt bức tường hoang long lở, mở hé
cánh cửa mắt xiêu vẹo hồ nghi sẵn sàng đóng sập mái hiên
trán rỉ bụi u buồn.

- tôi nhìn kẻ trú ngụ bằng ý nghĩ sút dây không ổ cắm
 - kẻ trú ngụ nhìn tôi bằng chiếc gậy xa lạ
 - xác thân nhìn tôi như kẻ quỵt tiền nhà
- chỉ một phút giây ấy thôi/ rồi cứ thế không đầu không
thân thể không màu không mùi vị
tôi đi với hơi thở nhẹ
không ngang qua sự cư trú nào nữa

MỤC LỤC

PHÓNG SINH TỪNG PHẦN THÂN THỂ

2, Nhói trắng **3**, Giấc mơ sống sót **4**, Ý nghĩ (1) **5**, Ý nghĩ (2) **6**,
Ma thuật ngón **7**, Cắt **8**, Phù Lãng (I) **9**, Phù Lãng (II) **10**, Hợp
hoan **11**, Lưỡi bảo **12**, Bàn ăn **15**, Phóng sinh từng phần thân thể
16, Đêm, tay nhớ trắng **17**, Lông tơ, tôi tôi **18**, Bàn chân tượng
tượng **19**, Ma thuật lỗ **20**, Bàn chân mọc tóc

VỀ

22, Dọc mù sương **23**, Liên **24**, Vỹ Dạ Đạt ma **25**, Sỏi **26**, Dép đi
vào đêm **27**, Buổi sáng ở làng Cam Tuyền **29**, Ngụ ngôn đường &
chân **31**, Cút chim câu **32**, Chiếc bình **33**, Lau một tiếng nói **35**,
Cỏ Cú **36**, Về **37** Mã Châu **38** Trầm tích nắng

ĐỈNH RỒNG

41 Đỉnh rồng **46**, Kẻ trú ngụ